

My Gym Teacher Is an Alien Overlord
David Solomons

Copyright text © 2016 David Solomons

Copyright copertă și ilustrații © 2016 Laura Ellen Anderson

Traducere publicată prin înțelegere cu Nosy Crow © Limited

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Profa de sport e extraterestră-șefă
David Solomons

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiili
Redactor: Sinziana Cotoară
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Solomons, David

Profa de sport e extraterestră-șefă / David Solomons; il. de Laura Ellen Anderson;

trad.: Justina Bandol - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3297-5

I. Solomons, David

II. Anderson, Laura Ellen (il.)

III. Bandol, Justina (trad.)

821.111

DAVID SOLOMONS

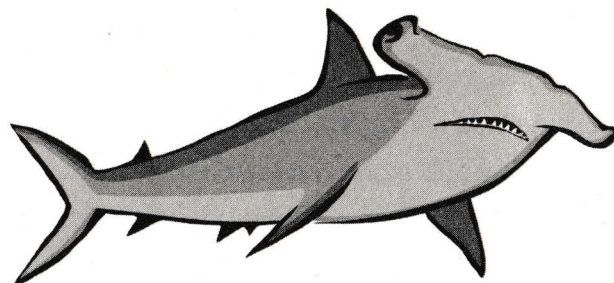

Traducere din limba engleză și note de
Justina Bandol

București
2019

1 ȘI... *PLAY!*

– Luke, folosește-ți câmpul de forță! îmi strigă Serge de pe cealaltă parte a acvariului imens, de zece etaje, plin cu rechini din imensul bârlog submarin al comandantului Octolux.

Uriașul vas cu apă începuse să crape. Un trosnet ca o împușcătură semnală apariția unei fisuri, prin care un șuvoi de apă țâșni înăuntru, udându-mi flească picioarele.

În câteva clipe aveam să fim cufundați până la gât în apă alături de rechinii-ciocan.

Mi-am concentrat toate puterile asupra crăpăturii care se lățea. Din degete îmi țâșni un fascicul luminos de energie albastră care astupă gaura – asta ar fi trebuit să ne scape de rechini. Acum era rândul lui Octolux. M-am uitat la ceas – în

mai puțin de cinci minute, individul avea să lanseze o rachetă balistică intercontinentală cu o încărcătură fatală nemaiîntâlnită. Dacă nu reuşeam să-l oprim, virusul din focosul rachetei avea să infecteze întreaga lume, transformând toate ființele umane în niște meduze fleșcăite.

– Mă duc în cabina de comandă, am spus eu, zbughind-o pe lângă Serge.

Am apăsat rapid cu degetul pe marginea măștii pe care o purtam, trimițând o minge efervescentă de energie mentală către ușa securizată. Explozia o smulse din balamale, trântind-o, cu un zăngănit, la podea. Am pășit peste ea și m-am năpustit în centrul de comandă, cu capa fluturându-mi pe umeri.

Pereții modulului de comandă erau dintr-o singură bucată curbă și netedă de plexiglas, de unde aveai o perspectivă de trei sute șaiszeci de grade asupra adâncurilor oceanului. Pe deasupra lui pluteau umbrele monstruoase ale unor creaturi marine care abia se vedeau. Nu auzai decât piuitul sacadat al unui sonar și gălgăitul aparatului de respirat al lui Octolux. După ce ne croiserăm drum respingând atacul calamarilor și ferindu-ne de peștii-de-foc, santinelele lui malefice, și de țiparii electrice uci-gași, ajunseserăm, în sfârșit, la destinație.

Comandantul Octolux stătea aplecat peste panoul de comandă, pregătindu-se să-și lanseze afurisita de rachetă. Cândva fusese om ca toți oamenii, dar acolo unde, pe vremuri, îi stătuse capul era acum o caracatiță, pe care o operație

chirurgicală o legase direct de trunchiul cerebral, și, deși avea la mâini patru degete omenеști, în locul degetelor mari avea doi pești piranha opozabili. Cu creierul său de caracatiță, Octolux se putea gândi acum la opt lucruri deodată, adică era un strateg fără egal, iar degetele-piranha îl făceau un rival redutabil în lupta corp la corp. Singura lui slăbiciune era dependența de echipamentul special de respirat. Trebuia să stea legat la un tub de oxigen, altfel se fleșcăia ca un eglefin electrocutat. Nu era nevoie decât să-i tăiem alimentarea cu oxigen. În următoarele câteva minute avea așadar să se desfășoare o bătălie memorabilă între forțele binelui (eu și Serge) și nelegiuitul comandant.

Soarta lumii era în mâinile mele.

Octolux ridică privirea de la panoul de comandă, își dădu pe spate capul gigantic și își deschise gura spurcată, scoțând un hohot de râs răsunător. Cumva, știuse că venim: căzuserăm într-o capcană. Privirea apoasă a comandantului se opri asupra mea, orificiul respingător al gurii i se căscă din nou și scoase câteva cuvinte:

– Luke, e ultima oară când îți spun: la masă!

Comandantul Octolux vorbea exact ca mama.

Am aruncat o privire în spate și am văzut-o în ușă pe mama. Chiar și fără creierul de caracatiță și degetele-piranha, era o prezență de temut.

– Luke, Luke, ai grijă, lansează *le ratchet*! îmi țipă Serge în căști. Of, *mon brave*, prea târziu!

M-am întors spre ecranul televizorului tocmai când racheta lui Octolux se ridica din hangarul ei submarin şi tâşnea din adâncurile oceanului, gata să dăruiască fiinţelor umane o soartă de meduză. Am aruncat controlerul pe jos.

La ultimul nivel al jocului nu puteai să salvezi nimic, ceea ce însemna că trebuia s-o luăm de la capăt. Şi cât ne chinuiserăm să trecem de minele-ornitorinc din prima ecluză pneumatică! Mai ales pentru că lui Serge cuvântul „ornitorinc“ i se părea atât de caraghios, încât uita tot timpul să nu calce pe ele.

– Cred că ai jucat destul *Star Lad* pe ziua de azi, spuse mama, închizându-mi consola.

Ai mei fuseseră atât de uluiţi, de stupefiaţi, de fericiţi că scăpaserăm de iminenta ciocnire cu un asteroid apocaliptic, încât, atunci când îi rugasem, la scurt timp după aceea, să-mi cumpere o nouă consolă de jocuri, nu doar că fuseseră de acord, dar mă lăsaseră şi s-o țin în camera mea. Nu eram tocmai mândru că profitasem de momentul lor de slăbiciune, dar, pe de altă parte, aveam un Xbox nou-nouţ!

– Nu e *Star Lad*, am spus. E *Star Lad 2: Ameninţarea din adâncuri*.

Existau două jocuri video cu *Star Lad*, primul supererou în carne şi oase din istoria lumii. Primul apăruse repede pe piaţă după ce *Star Lad* îl împiedicase pe *Nemesis* să facă Pământul zob. Era un joc OK, dar al doilea era şi mai tare. Şi totuşi, amândouă aveau aceeaşi problemă: nu păreau să aibă nicio treabă cu

realitatea. În primul rând, niciunul nu era plasat în Bromley. Şi mai rău era felul în care îl înfăţişau pe *Star Lad*. În *Ameninţarea din adâncuri*, de pildă, *Star Lad* e, de fapt, elevul *Lance Launceston*, fiu de milionar, înzestrat cu superputeri după un accident cu un generator de plasmă din laboratorul de fuziune nucleară al tatălui său; are capacitatea de a face obiectele să explodeze şi un *Star-Jet* care poate atinge viteza de 6 machi.

Chestie absolut fără noimă.

De unde ştiu? Păi pentru că *Star Lad* este *Zack Parker* şi şi-a primit puterile de la *Zorbon Cel-care-decide*. Primeşte 5 lire jumate pe săptămână bani de buzunar, are capacităţi telechine-tice obişnuite şi deţine o bicicletă montană *Carrera Vengeance*. A, da, şi e fratele meu mai mare.

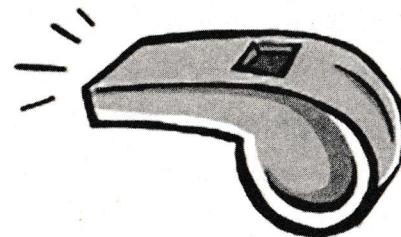
M-am ridicat de pe scaun şi am urmat-o pe mama la parter. Jucasem un rol modest, dar – îmi place să cred – esenţial în misiunea de salvare a Pământului pe care *Zack* o avusese de îndeplinit, însă despre mine nu se făcuse niciun joc. Poate pentru că, în afară de *Serge*, prietenul meu cel mai bun, şi de *Lara Lee*, vecina mea (dar nu prietena mea), nimeni nu ştia că reuşisem să-l salvez pe *Star Lad* din ghearele falsului supererou *Christopher Talbot*, proprietarul unui lanţ de magazine de benzi desenate. Dar, chiar dac-ar fi ştiut, cine-ar fi vrut să joace un joc din perspectiva unui băiat de unsprezece ani cu platfus şi fără nicio superputere? N-ar fi avut prea mare succes. De fapt, cred că nici eu n-aş juca un joc în care să fiu protagonist.

În timp ce-mi târam picioarele în jos pe trepte, am auzit un mic bocănit din vestibul, apoi am văzut o chestie mică ieşind din întuneric de sub măsuţa din hol. O veveriţă roşcată mă aştepta în capul scării. Am ştiut că pe mine mă căuta, fiindcă nu era prima oară. S-a aşezat pe lăbuţele din spate şi mi-a întins un bilet. Nu-l scrisese ea – ar fi fost stupid –, dar ştiam cine i-l dăduse. După ce am luat hârtia împăturită, a şi zbughit-o, legănându-şi coada stufoasă în întuneric.

„Consiliu diseară“, spunea mesajul, scris cu bine cunoscuta pastă violetă a unui pix cu gel cu vârf de 0,4 milimetri.

Doar două cuvînţele, dar care însemnau foarte mult. În sfârşit! După povestea cu Star Lad, Christopher Talbot, librăria în formă de vulcan şi asteroidul gigant din vară, lucrurile se liniştiseră. Viaţa mea revenise la rutina obişnuită. Am mototolit biletul în pumn. Lucrurile aveau să se schimbe. Era ceva în aer. Am respirat adânc pe nas. Hmmm... ceva dubios în sos unsuros. Nu conta însă, pentru că undeva acolo era ceva care mă aştepta pe mine. Ceva palpitant. Periculos. Aventura plutea în aer, şi numele ei era... P.L.A.S.A.

2 NU UITA SĂ-ȚI IEI P.L.A.S.A.!

După masa de seară, m-am furişat în căsuţa din copac din spatele casei. Când o montaseră, tata şi bunicul habar n-aveau că locul ales de ei este un portal între lumea noastră şi o lume paralelă şi nici că avea să devină sediul internaţional al unei organizaţii secrete a supereroilor în luptă cu răufăcătorii, cunoscute ca P.L.A.S.A. – sau poate T.R.O.S.C. Nu ne hotărâserăm încă, şi ăsta era unul dintre motivele pentru care ne întâlneam acum. Aveam o groază de lucruri de discutat.

În timp ce urcam gâfâind scara de frânghie, am reflectat câteva clipe la evenimentele din ultima vreme. Mulţumită faptului că fugisem la baie în cel mai prost moment posibil, pierdusem ocazia să mi se împlinească cea mai mare dorinţă a vieţii – aceea de a deveni supererou. Şi, colac peste pupăză, se întâmplase de două ori.

A doua oară, puterile îi fuseseră date vecinei şi colegii mele, reporteriţa novice Lara Lee. Aşa că, în loc să scrie povestea lui Star Lad cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a revistei şcolii, devenise ea însăşi o poveste. Se asociase imediat cu Star Lad în lupta împotriva infractorilor şi în căutare de noi aventuri. Ceea ce pentru ei era foarte bine, dar ne lăsase pe mine şi pe Serge cu buza umflată, să ne butonăm controlerele în voie. Despre asta trebuia să vorbim acum.

Încercam de săptămâni întregi să-i convoc pe cei doi supereroi ca să discutăm formarea unei echipe. Eu şi Serge speram să-i convingem că „perechile de supereroi” nu mai sunt la modă şi că supereroii moderni au în spate o grămadă de oameni care-i ajută. Bineînţeles, de regulă, ajutoarele sunt foşti membri ai comandourilor de forţe speciale sau oameni de ştiinţă geniali, nu puştani de unşpe ani care nu ştiu să facă nimic concret şi al căror unic avantaj este cunoaşterea unor detalii de genul: Hulk trebuia să fie la început gri, nu verde, iar Superman era iniţial chel. Dar de-asta n-aveam de gând să pomenim.

Serge era deja în casa din copac, ajunsese primul. A ridicat privirea când am intrat, şi am văzut că era plin pe obraji de o roşeaţă ca o iritaţie.

– Am alergie la părul de veveriţă, îmi explică el supărat. De ce nu încetează odată Lara cu mesajele astea trimise prin animale de pădure nu-mi dau seama.

– Îşi testează încă puterile, am răspuns, aşezându-mă lângă el în aşteptarea celorlalţi.

– Te avertizez că am luat un antihistaminic, zise Serge, dar nu ştiu dacă ăsta provoacă sau nu somnolenţă.

Eu şi Serge trecuserăm prin multe întâmplări împreună în ultima vreme, majoritateaacompaniate de câte o ciocolată şi un inhalator pentru astmatici. Semănam în multe privinţe, dar cel mai strâns ne unea pasiunea pentru supereroi. Eram acum la fel de apropiat de Serge cum fusesem cândva de fratele meu. Nu e vorba că nu m-aş înţelege cu Zack, dar fiecare din noi e preocupat de altceva acum. El salvează lumea, eu încerc să salvez aparenţele.

– Ai adus desenele? l-am întrebat pe Serge.

El a desfăcut fermoarul unei mape A3. Ne chinuiserăm nu ştiu cât să găsim un nume pentru echipa noastră care avea să lupte cu răufăcătorii şi încă şi mai mult să-i desenăm emblema. Am ridicat-o în lumină pe prima – nişte litere argintii şi negre elegante, puţin umbrite, ca să iasă în relief.

– Simpat, am murmurat.

– Simpat? Serge părea jignit. E un design de impact, simplu şi în acelaşi timp potrivit pentru publicul nostru ţintă. Uită-te la impresia de viteză, de dinamism pe care o creează linia asta curbă de dedesubt, la accentul ăsta îndrăzneţ pe clarobscur...

– Pe ce?

Serge oftă.

Pe lumină şi umbră, Luke. Lumină şi umbră.

Am ridicat şi al doilea desen lângă primul, pentru comparaţie.

– Încă nu ştiu ce să zic despre nume. P.L.A.S.A. şi T.R.O.S.C. nu sunt nişte acronime care să te dea pe spate.

Dacă iei prima literă a fiecărui cuvânt dintr-o sintagmă şi pui aceste litere alături în ordine, obţii un acronim. Noi încercaserăm să creăm unul la fel de tare ca S.H.I.E.L.D. sau T.H.U.N.D.E.R., dar e mult mai greu decât pare.

De afară se auzi un foşnet de frunze, şi, o clipă mai târziu, Star Lad intră în zbor pe uşă şi ateriză în faţa noastră cu un bufnet premeditat. Se postă într-un genunchi, cu capul plecat şi braţul întins înapoi, în timp ce capul i se aşternea uşor pe spate, oprindu-se din fluturat. Apoi ridică încet capul şi îi văzurăm chipul mascat. În ultima vreme, Zack arareori sosea undeva pur şi simplu: nu, el trebuia să-şi facă *intrarea*.

Mi-am dat seama fără să mai fie nevoie să mă uit că, lângă mine, Serge era impresionat. Deşi jucase un rol vital în povestea cu Nemesis, nu depăşise încă faza de admirator necondiţionat al lui Star Lad. Eu, în schimb, în viaţa de zi cu zi eram mult mai puţin impresionat de Zack. E greu să mai fii când tu eşti cel care încasează muştruluiala pentru dezordinea din cameră, fără să poţi spune că e din cauză că frate-tău a făcut o criză de telechinezie căutându-şi capul de rezervă.

A, da, şi capul.

Multă vreme, Zack nu voise să poarte costum de supererou pe motiv că măştile şi capele arată caraghios, dar până la urmă se dăduse pe brazdă. Era cam slăbănog, şi capul care îi flutura pe umeri îi dădea ceva mai multă prestanţă. Masca îi ascundea identitatea, dar îi şi proteja pielea delicată din jurul ochilor, pentru că avea obraji arşi de la atâta zbor.

În prag răsunară chirăieli şi fâlfăituri, şi Lara intră şi ea în căsuţa de lemn. Nu putea să zboare, ca Star Lad, dar folosea un sistem de propulsare foarte original.

Păsările.

O prindeau cu ciocurile de mâneci şi de cracii pantalonilor: găşte, pentru altitudine, porumbei, pentru orientare, şi vrăbii gălăgioase, care cârmeau dând frenetic din aripile lor mici. Lara atinse uşor podeaua, întinzând mai întâi un picior, ca o balerină, apoi pe celălalt. Odată operaţiunea încheiată, ciripi ceva către păsări, şi ele, dându-i drumul, ieşiră cu duiumul din căsuţă şi se pierdură în noapte.

Zorbon Cel-care-decide îi dăduse prietenei mele superputerea de a porunci animalelor.

Nu tuturor, însă. Tigrii, elefanţii, urşii polari – practic, tot ce era mare şi înfricoşător – *n-o* ascultau. Fuseserăm la grădina zoologică să verificăm. Putea da ordine numai fiinţelor de genul veveriţe, iepuri şi păsări mici – ceea ce, drept să spun, mi se părea o tâmpenie.